

Tibold Szabina

Fekete Kendő Aranyszállal

A Mindenség leple...

„Amikor az emberek energiatestét látjuk, fényrostokként jelennek meg előttünk, mint sűrű, fehér pókháló, nagyon finom szálak cirkulálnak fejüktől lábujjukig. Ezért a látnok szemei előtt az ember olyannak látszik, mint egy energia rostok folyamától lüktető, hatalmas tojás. A kezek és lábak pedig áttetsző, szörszálszerű energiával takartak, melyek kilövellnek minden irányba.”

Don Juan Matus

Lélekmunkánk legcsodálatosabb ajándéka az Ihlet. Ihletet szinte minden jelenségből, hangból, színből, formából, gondolatból nyerhetünk, értékét magunk ismerjük fel belső lelkesülésünk rezgésében.

Számomra a sugallatok legmélyebb kútfője Édesanyám. Ő a Feneketlen Kút mélysége, melyből, amíg világ világom, tudok meríteni. Édesanyamban a Szellem úgy működik, mint a fény sugar, mely képes áttörni a szürke felhőkön és szívárványhídként megjelenni ég és föld között, hogy előttünk igazolhassa Isten ígését, az örökkön megújuló, végtelen alkotó tudatot. Tudom, hogy ő nem csak engem erősít tanításaival, hiszen az ő lélekfénye aranysugar, mely elhivatott, odaadó munkájában tündöklök mindenki előtt, akinek a lélekszemei nyitva vannak. Aki őt meghallgatja, írásait elolvassa, nem lehet tovább alvajáró e világban.

Az alábbi gondolatoknak is ő volt az ébresztője, az Ősi Gyökérben (2016. XLIV. évf. 3. sz. Július - Szeptember) megjelent 'A huszárból lett király (Jó ördögös ősi mese)' című meseelemzésével. Idézem azt a részt az elemzésből, mely megmozgatott bennem egy régen szunnyadó képet:

„A sötét szobában éjszakázó huszárt különleges bűvös tárgyak is támogatták. Elsősorban a gyertya, a fény, amely legyőzi a sötétséget. Aztán a könyv, melyet szünet nélkül olvas. Ezzel a szellemi szférában táplálja a műveltség fényét. Végül az aranyszállal átszótt fekete kendő, amelyet meg kell őrizni. A dimenziókon átívelő kalandok végén a gyűrű és a kendő azonosítja a

hűséges szeretőket. – A mesék és népdalok szimbolikája néha összeér. A nagy hegy, a Világhegy, megjelenik a Látod-e babám kezdetű új keletű népdalban is. A népdalban ez a hegy elválasztja a szerelmezt a szerelmétől, ezért „el kell hordani”. A megoldás a zsebkendő négy sarkában rejlik, amellyel az igaz szerető képes elhordani a hegyet, a szerelmük akadályát. – A négy sarok! A Mindenség négy bűvös pontja, amely túllendíti az embert a földi akadályokon. És miért fekete a kendő és miért van átszőve aranyszálakkal? Mert nem használati tárgy, hanem emlékjel, azonosító tárgyi bizonyíték, hívó szó.”

Amint elolvastam a fekete kendőt aranyszállal és a hívó szót, azonnal megjelent egy kép előttem, melyet akkor pillantottam meg belső szemeimmel, amikor sok évvel ezelőtt megismerkedtem az amerikai Indiánok Pókasszony legendájával. Leegyszerűsítve Pókasszony lényegét, ez a csodálatos istennő maga szövi azt a hálót, melyben a világmindenséget tartja felfüggesztett biztonságban. Hálóját láthatatlan aranyszálakból szövi örökkön örökké, melyek behálózzák a világmindenséget, mint aranyszálak azt a mesebeli fekete kendőt.

Amikor felnézünk az éjszakai égboltra, látjuk a fekete űrt sziporkázó csillagok milliárdjaival. Ha valaki megfigyelt egy tökéletes pókhálót eső után, s az azon ragyogó vízcseppeket, talán el is tudja képzelni a hasonlatosságot az éjszakai égbolt és a pókháló varázslatosságai között.

Azok az Indiánok, akik a jégkorszak idején a mi népeinkből vándoroltak át az amerikai földrészeire, megtartották magukban a Földanya és a Természet tiszteletét, azt a hitvilágot, amelyben a mi őseink is tisztelettel éltek valamikor. Szimbolikájuk a Természetből gyökeredzik, s ha megnézzük az ő négy házra osztott Gyógy-körüket, s összehasonlítjuk a mi körbe zárt egyenlő szárú keresztünkkel, mely például a tatárlaki korongon is világosan megjelenik, láthatjuk, hogy ők visszatükröznek ránk valamit a mi ősi múltunkból. Va-

lamit, amit a tengelyéből kivetett új római vallás dogmatizmusa elhomályosított emlékezetünkben.

Engem az óceánon túlra sodort a sorsom, ami egy magyar ember számára száműzetésnek tűnik. Úgy is éreztem sokáig, s mivel nem sikerült könnyen beilleszkednem az amerikai életritmusba, nagy meghasonlásban volt részem. Aztán a sorsom nem engedett pihenni a depresszióban, hanem tovább küldött a világba ismereteket szerezni. F fiatal házások voltunk és utaztunk sokfelé. A Középkor keleti országokat is beutaztuk, s a világ egyszerre csak kikerekedett körülöttem. Ahová csak mentem, magunkkal találkoztam. Ez annyit jelent, hogy nem a vásárló központokban „művelődtem”, hanem mindenhol leástam az ottani kultúra elérhető gyökeréig.

Felismertem valamit úgy a döbbenetes ősi hasonlatosságok, mint az azonnal szembeötlő érzéki, formai és szellemi értékrendszerek különbsége között. Rájöttem, hogy bár a Kárpát-medence a bölcsőnk, hiszen a Csillagút idevezetett minket, de a földgolyó is valami csoda folytán a miénk, teliszórva őseink kulturális és nyelvi emlékeivel, s így egy magyar ember mindenhol otthonra talál ezen a glóbuszon. Mi benépesítettük a földet, ahogy Isten elrendelte és megéltük az Aranykort. S minden jó volt, amíg Ádámot meg nem teremtette egy „másik, új isten”, s a földi rend fel nem borult, a nyelvek össze nem keveredtek a bábéli zűrzavarban.

Talán az új emberrel keletkezett értékrendi dualitás sem a véletlen műve. Lehet, hogy az értelmet bontó nehézségek, melyek az Ó-testamentum népeivel megjelentek világunkban, olyan feladatokat adott népünknek, mint a népmesék kihívásai a gonosz banyák, emberevő óriások, hétfejű sárkányok, hamis szolgák stb. buktatói adnak a csillagúton járó kishősök kiteljesedéséhez.

„A hős soha nem aggódik félelmeim, hanem a csodálatos energia folyamán gondolkodik, ami a Mindenség! Minden más máz, lényegtelen máz.”

Don Juan Matus

Mesehőseink mind világot látnak. A kis hős nyakába veszi tarisznyáját édesanyja hamuban sült

pogácsájával, és amikor az elfogyott, miután útközben minden rászoruló is jóllakatott velük, helyükbe varázslatos ajándékok kerülnek vissza a tarisznyába, melyek majd sorozatosan megmentik, segítik a kis hőst világjáró, élményeket szerző és a gonoszon felülkerekedő útján. E vándorlásnak és próbatételeknek igaz szerelem, boldogság, biztonságos otthon lesz majd az ajándéka, s amit a mese nem említ, mert nem kell magyarázni, egy emelkedett, kiforrott, nemes lélek fénye. Azzá az emberi példaképpé válik, aki egy igaz út értékrendjét elsajátította a felső világ mágikus segítségével. Minden lépésének, tettének meg van az értékrendi következménye, így útja, tettei öröklődően maradnak a mesét hallgatók számára.

Az életünk kihívások útvesztője, egy letisztult én reményében. Elmegyünk és hazatérünk, óriási kört írunk le, hiszen annak a körnek a keresztrel megosztott négy házában benne van a Mindenség négy próbatétele:

Születés - kezdet, *világjárás* - tanulmányi út, *próbatételek* - az alsó én feletti győzelem, *halál* - megvilágosodás.

Amikor megnézünk egy Indián Álomfogót, Pókasszony erejét látjuk benne. Minden kisgyermek bölcsője felé azonnal álomfogót akasztottak, nehogy a gonosz rossz álmok álcájában ártatlan, tiszta lelkét megfertőzze. A mai napig él az Álomfogó ereje, s az Indiánok óvása bekerült az új népekkel új képet öltött Amerikába, s ma már az egész világon ismerik. Milyen csodálatos, hogy az európai kalmárok elárasztották és hatalmas öldöklés árán magukévá tették földjüket, s ők Pókasszonyuk óvását adták át nekik ajándékba. Pókasszony szeretetszála, melyre az emberi lélek fogékonyan fennakad.

Aranyszálak, láthatatlan erővonalak, melyek a Mindenséget keresztül-kasul átszövik. **Fekete kendő aranyszállal**, a végtelen világegyetem tükrözete, erővonalak mágikus szövevénye, melyekből nem lehet „kiesni”.

A látó táltosok és sámánok intim viszonyban vannak ezekkel az energia vonalakkal, úgy szerves, mint szervtelen szinten. Úgy képesek mozog-

ni azokon, mint a mindennapi ember az utcák, utak szövevényein.

Ha sikerül egy átszellemült alkalommal megpillantanunk ezeket az erővonalakat, csodálatos aranyszálak hálójában találjuk magunkat. A táltosok és látó sámánok ezeken mozogni tudnak, és bizonyos metszőpontjaikon egyik dimenzióból a másikba is képesek átsiklani. Azok a csodálatos dolgok, melyekről mesékben és legendákban sutogunk, olyan emberek élményvilágát vetítik eléink, akik valamilyen ihletett pillanatban képesek voltak „a hegyet a kendő négy sarkában elhordani”. Ehhez pedig SZER szükségeltetett:

Szer-elem (Bika), *Szer-szám* (Skorpió), *Szerencse* (Vízöntő), *Szer-tartás* (Oroszlán).

A Mindenség Fekete kendőjének négy sarka, ahogy Gyárfás Ágnes bemutatta elemzésében és megnyitotta előttem a „Magosságot”, az égi tükröt. Bepillantván e tükörbe, feltűnt előttem, hogy a magyar népmesék értékelik a mesehősök *furfangos* megoldásait, melyek a jót segítik, s a boldogságos **Egység** kimeneteléhez vezetnek. A gonosz *agyafúrt* észjárását, *csalafintaságát* pedig, mint akadályt tünteti fel a mese. A jó és rossz közötti különbség kiéleződik népmeséinkben anélkül, hogy magyarázkodna és egy tökéletes értékrendszert vetít eléink, melyen generációk stabilitása nyugszik. Az Ősmag magában hordozza az igazság génjét, s aki abból a Magból sarjadt, nem képes hazugságban élni. Nem véletlen, hogy népünket, a Mag népét, egy több ezer éves történelmi szötte az Igaz emberek fényében tüntet fel. Halomra öltek minket javainkért, de soha nem mondta ránk senki, hogy aljas, hazug nép vagyunk. Igen, a Mag népe az *ősi bölcsesség hordozója és az eredendő igazság tudója*.

„Önmagunk fontossága lenehezít minket, esetlenné és hiúvá tesz. A hős könnyed és folyékony kell, hogy legyen.”

Don Juan Matus

Ha egy sugallatra tettel válaszolunk, az alkotóerő munkába lép, ugyan az az Erő, amely megteremtette és mozgásba lendítette a Mindenséget. Ezt az Erőt csak tunyasággal, vagy kishitűséggel lehet megsemmisíteni magunkban, de akár használjuk,

akár hagyjuk semmibe veszni, az Erő maga él és végtelenül működő mozgásban van. A lét csodájának kérdése nem az Alkotó Erő ajándékának valóságában rejlik, hanem annak az önmagunkból indított varázslatos hatványozásában, mely értékésíti az Isteni Rend tökéletességét.

Don Juan Matus így beszél létünk lényegéről:
„A lényünk magva az érzékelésünk, és lényünk mágiája a tudatunk. Érzékelés és tudat egyetlen, végtelenül működő egység.”

Hogy a fenti idézet fényében elérkezhessünk működő egységünk felismeréséhez, meg kell találnunk azt a bennünk rejlő gyengédséget, melyre érzeink azonnal reagálnak. Legérzékenyebb pillanatainkban tudatunkat megérinti a felismerés fénye. A felismerést elraktározzuk és soha nem élünk már nélküle. Tudatosult valami, amit kitörölni, meghazudtolni már nem lehet. Aki állandóan hamisít, megmásít, egy kaotikus belső világot teremt, melyből nincsen kiút, nincsen lelki emelkedésre lehetősége, csak további hanyatlásra. A hamisságok tömkelege, mint sűrű köd, eltakarja a fényt a felsőbb rezgéshullámokba emelkedni vágyó szellemünk tudat-képei elől. Ennek a sötét képnek ellenére, meg tudunk szabadulni hamisságainktól, egyszerű felismeréssel és viselkedésünk, tetteink irányváltoztatásával.

Az isteni rendben mindenre van megoldásunk, csak meg kell találnunk az ősbölcsesség mintáit önmagunkban. A huszárból lett király mesében, van egy érdekes, a szokványostól eltérő dimenzió:

„Üveghegyen innen, üveghegyen túl, de még az üveghegyen épült palotában is érvényes a kendő ereje, ott, ahol az öreg király a gazda, összegyűjti, befogadja az arra vetődő bujdosó királyfiakat és királykisasszonyokat. A gazdának nincsenek gyermekei, ezért minden bujdosót befogad Ő mindannyiunk édesatyja, a Teremtő, az üvegvár maga a Magosság.”

Gyárfás Ágnes

Ez a befogadó öreg király az üveghegy tetején egy nagyon érdekes mesealak. Ahogy Gyárfás Ágnes intuitíven rátapintott, azonos a Teremtővel, aki magához vonzza és óvja azokat az elárvult, igaz lelkeket, akik az első emberi értékrendből szü-

lethettek. Védi őket a földön elburjánzott gonosztól, amíg csak egy hasonló igaz értékrenddel felavatott hős ki nem érdemli őket társául, a jó, tiszta, egyetemes REND további, földi folytatására. Mi a MAG népe piciny országunkban megcsappanván, de a földkerekségén, bár látszólag szétszórva, de mégis tartjuk magunkban az eredendő Ősi Rendet. Nem tudunk ellentmondani teremtésünk egységes tisztaságának. Ha elárulunk, az Öreg Király befogad minket égi vára biztonságába. A kendő varázsereje összeköt minket aranszálalaival, s azokon elérhetünk a Fényszeretet magához vonzó ölelésébe.

Most gondoljunk arra az **aranszálakkal átszótt fekete kendőre**, mely a tudatosuló Mindenség szimbóluma számunkra. Azok az aranszálak mind a megvilágosodás fényszálai, melyek átszövik a hatalmas energikus Egységet, mely maga a tudatosuló valóság. Ez a valóság a miénk. Részei vagyunk ennek az energikus egységnek, melyben látszólag egy tér-idő egységben utazunk, holott jelenében állandóan otthon vagyunk. Nincsen olyan része a Világmindenségnek, amely nem tartozik hozzánk. Különböző formákban, színekben, rendszerekben a Mindenség él és lélegzik, nem tőlünk függetlenül, hanem pontosan azért, mert vagyunk.

Az a fénylő, energia-rostokból megalkotott tojás, ami összeköt minket egymással és a Mindenséggel, szerves tartozéka az aranszálakkal átszótt fekete kendőnek. Nem látjuk ezt a hatalmas szépséget, ezt a végtelen univerzális szőttest saját önfontosságunktól. Az énünk dominál, nem a szellemünk szépsége. Don Juan Matus így fogalmazza meg ezt az emberi önbuktatót:

„Magunkon túl sokat rágódni, óriási kimerültséget okoz. Az ember ebben a helyzetben süket és vak minden mással szemben. Maga a kimerültség meggátolja abban, hogy lássa a csodákat maga körül.”

Nagyon fontosnak találom a mai egocentrikus világban a fenti idézet lényegét kihangsúlyozni. Mindannyian ismerünk olyan embereket, akik csak magukról tudnak beszélni. Természetesen, mivel mindannyian önmagunk központjából indu-

lunk ki, személyes látókörünk ugyancsak beragad a minket érintő dolgok kátyújába. Szubjektíven ítéljük meg a világot, a saját sérelmeink, sikereink árnyékában, vagy fényében látjuk a dolgokat, s bőven van róluk mondanivalónk. Attól a pillanattól, hogy reggel kinyitjuk a szemünket, a világ a mi koncentrikus körünkben zajlik. Legyőzni ezt az akadályt nem könnyű, valamennyire mindannyian rabjai vagyunk saját reflexióknak. Ébredésünk után elindulni egy új úton, személyes evolúciót és revolúciót kíván. Személyes felszabadulásunk önmagunk beszűkült világából, a figyelmünk irányításában él. Kivetíteni egy olyan fény sugarat magunkból, melyben minden ami „Én-központú” félretolódik, s érzékeink helyet adnak azoknak a dolgoknak, melyek a mások, s a körülöttünk élő csodák felé küldött figyelmes-ségben lendülnek értékké.

Figyelem, fegyelem eredménye egy feddhetetlen élet.

Ha lelkünkben tatjuk **aranszálakkal hímzett fekete kendőnket**, az bármikor tud minket emlékeztetni arra, hogy Fénytudatból születünk, vagyunk mágikus erők rezonanciái, s a sötétséget átszövő fényszálai a Mindenségnek.

Indián Álomfogó illusztráció (Internet)